

תפ"ח (חיפה) 42885-07-12 - מדינת ישראל נ' א' ס'

תפ"ח (חיפה) 42885-07-12 - מדינת ישראל נ' א' ס' מחוזי חיפה

תפ"ח (חיפה) 42885-07-12

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה

נגד

א' ס' (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

[11.12.2013]

בפני הרכב השופטים: ח' הורוביץ [אב"ד]

א' טובי

ת' שרון-נתנאל

גזר דין

הנאשם הודה בעובדות כתב אישום מתוקן והורשע בביצוע העבירות: הריגה, לפי סעיף 298 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 [החוק] והחזקה ונשיאה של נשק שלא כדין, לפי סעיפים 144 (א) + (ב) + 29 לחוק.

כתב האישום תוקן בהסדר טיעון, שכלל הסכמה על טווחי ענישה, ולפיו התביעה רשאית לעתור לעונש של 20 שנות מאסר בפועל ואילו ההגנה תבקש לגזור על הנאשם 15 שנות מאסר, כשלעניין העונש המותנה, יטענו הצדדים באופן חופשי. ההליך

מלכתחילה הואשם הנאשם בעבירת רצח, בנוסף לעבירות בנשק. תיקון כתב האישום נעשה בתום שמיעת הראיות בתיק. כבר עתה נציין, כי כבר בשלב המקדמי הודה הנאשם במרב העובדות והסכים להגשת כל הראיות, העדויות והמסמכים, ללא צורך בחקירת עורכיהם. בסופו של דבר, נשמעה לבקשת התביעה עדותו של חוקר התיק ומטעם ההגנה נשמעה רק עדותו של הנאשם.

נוכח תקופת המאסר הארוכה לה צפוי כאמור הנאשם ובהיעדר חובה שבדין, דחינו בקשת ההגנה להפנות את הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן ולא ראינו טעם המצדיק זאת. ציינו כי בעדותו בפנינו העיד הנאשם ארוכות, הן על נסיבותיו האישיות והן על הרקע לביצוע העבירה, וקבענו כי הסנגורים יוכלו להוסיף ולהביאם בפנינו, בטיעונים לעונש. עובדות כתב האישום המתוקן

נ' מ' [המנוחה] הייתה נשואה לע' מ' [עורסאן]. עובר לאירועים המתוארים בכתב האישום, התגוררה המנוחה במשך כשנה וחצי במעון לנשים מוכות, מחשש לחייה. באותה תקופה, שהה ע' במאסר ושני ילדיהם הקטינים היו אצל משפחת בעלה, שסירבה להחזירם לחזקתה של המנוחה והדבר נעשה בסופו של דבר, בסיוע המשטרה.

מה- 27.12.11 התגוררה המנוחה ב***** [הכפר] וילדיה, שכאמור הוחזרו לחזקתה, התגוררו עימה. בין ע', אביו מ', ע' ז' [ע'] וב' ב' [ב'] קיימת היכרות מוקדמת.

ב- 23.5.12 או בסמוך לכך, גמלה בליבו של ע' החלטה להמית את המנוחה.

ב- 26.5.12 פנה ע' לב' וביקש ממנו להכיר לו מי מתושבי הכפר, כדי שיסייע לו לאתר את המנוחה. ב' פנה לנאשם, בן דודו וביקש ממנו להיפגש עם ע' בתחנת דלק, בצומת *****. הנאשם הסכים ונפגש עם ע' פעמיים, בשעות אחר הצהריים של אותו יום. בפגישות אלה הציג ע' לנאשם תמונות המנוחה וילדיה וביקש ממנו לסייע לו באיתורה, בתואנה שהוא מעוניין להחזירה למשפחתה.

בהמשך היום ולבקשת ב', הגיע הנאשם לבית ב' ושם נפגש עמו ועם ע'. ב' נטל מהנוכחים את מכשירי הטלפון הניידים שלהם והוציאם אל מחוץ לבית, נעל את הדלת ומיקד את השיחה במטרה שלשמה התכנסו. ע' פנה לנאשם והציג לו מצג, לפיו בכוונתו להחזיר את המנוחה למשפחתה, אם לא מרצונה אזי על ידי חטיפתה, בכוח. הוא הוציא מתיקו אקדח, הראה אותו לנאשם והסביר כי האקדח נועד למקרה שיתקלו בהתנגדות. עוד אמר ע' לנאשם, כי תפקידו להראות לו את מסלול הליכתה של המנוחה ולהצביע עליה בפניו, כדי לאמת את הזיהוי וכי החטיפה תתבצע ביום אחר.

ב- 27.5.12 נפגשו ע' והנאשם בחיפה וסיכמו שלמחרת יפגשו בצומת ***** ומשם יסיע הנאשם את ע' לכפר ברכה הפג'ו שלו [הרכב], כדי להתחקות אחר המנוחה.

למחרת, בשעה 7:00 כמתוכנן, נפגשו השניים והנאשם הסיע ברכבו את ע' לכפר. ע' ניסה לאתר את המנוחה, אך לשווא. בשעה 08:30, בעת שהיו ברכב מחוץ לכפר, סיפר הנאשם לע', כי הבחין בה. ע' ביקש ממנו לחזור לכפר, הוציא אקדח מתיקו וחייב אליו משתיק קול, או אז הנאשם הבין כי בכוונת ע' להמית את המנוחה.

הנאשם הוריד את ע' סמוך לקופת חולים בכפר. כעבור מספר דקות, ע' התקשר אליו וביקש שיכנס, לאמת את הזיהוי. בידעו שע' מתכוון להמית את המנוחה, הנאשם נכנס לקופת חולים, חיפש את המנוחה ומשהבחין בה, הודיע לע'. בשעה 08:45 בקירוב, בעת שהמנוחה יצאה מקופת החולים, ע' עקב אחריה, ירה לעברה 2 כדורים. אחד הקליעים שנורו לעברה, פגע בצווארה משמאל, עבר דרך שרירי הצוואר וגרם לשבר מרוסק של בסיס הגולגולת מימין. קליע שני פגע בגוו מצד שמאל, עבר דרך הריאה השמאלית, הלב והריאה הימנית. המנוחה נהרגה כתוצאה מהירי. לאחר הירי השניים נמלטו מהמקום ברכב, בו נהג הנאשם.

ראיות לעונש

מטעם המאשימה, העיד אביה של המנוחה. הוא סיפר כי בתו הייתה בת 26, אם לילדים בני שנתיים, שלוש. לאחר שמשפחת בעלה, המתגוררת ב***** הקשתה עליה, היא עזבה לביתו שב*****. אולם גם שם איימו עליה ועל משפחתו ולכן באמצעות רשויות הרווחה היא ברחה למקלט בכפר *****. לאחר הרצח הוחזרו הקטינים למשפחת אביהם. לדבריו, המנוחה הייתה בתו הצעירה, "פרח", בחורה "עדינה ואוהבת לחיות. רצתה לגדל את ילדיה וליהנות בחיים". מטעם הנאשם הובאו מספר עדים כדלהלן:

ח' א', סגן מנהל ב"ס תיכון. היה מורה של הנאשם לאזרחות ולאנגלית. הכירו מאז היותו ילד, הם גרים באותה שכונה. לדבריו, הנאשם היה תלמיד טוב, תרבותי, חבר טוב, עוזר, ממושמע, צייתן כיבד את המורים והחברים. הייתה לו נכונות לעזור לכולם והיה תלמיד טוב.

העד האמין שנכון לנאשם עתיד מצוין, רצה להמשיך בלימודים אקדמיים והיו לו יכולות.

ש' ח', בעל סוכנות ביטוח מזה 37 שנים. שותף במפעל ב**** הנמצא מול המפעל, בו עבד הנאשם ומשם בעיקר ההיכרות איתו. מכיר מזה כ-10 שנים את המשפחה. משפחה נהדרת, הגונה מאוד ומבקשת לעזור לזולת. הנאשם, כל מהותו נתינה. תמיד היה מקדים שלום ופניו לשלום. המעשה הנדון לא אופייני לו.

עו"ד ד' פ', החל עבודתו כעו"ס בשנת '99, במעון ****, מסגרת שיקומית לנפגעי נפש. המנכ"ל היה ד"ר א' ס', דודו של הנאשם. אמו של הנאשם ניהלה את המעון. העד עבד שם כ-14 שנים. מדובר במשפחה מכובדת בכפר. היה בקשר עם הנאשם וזיהה בו תכונות טובות, יחס אנושי לסובבים, הנאשם היה מתנדב במעון ובמקומות אחרים. הנאשם עזר במעון נעול לנוער במצוקה. הנאשם רצה ללמוד רפואה, רצה לתרום לאנשים. לא הייתה לנאשם מעורבות בעבירות פליליות או התנהגות עבריינית. הוא שוחח עם הנאשם גם בתקופת המעצר והנאשם תמיד הביע חרטה וצער על מה שקרה. פ' ח', תושב כפר ****, משנת '93 מכהן כממלא מקום וסגן ראש המועצה. מכיר את המשפחה. בנו היה חברו של הנאשם והיה מבקר בביתם. הנאשם היה מנומס, מכובד, עוזר לאנשים. לאחר התיכון הנאשם למד באוניברסיטה הפתוחה. העד נדהם והופתע ממה שקרה.

ד"ר א' ס', דודו של הנאשם, אחי אביו. קונסול כבוד של רוסיה, חבר ועד הנאמנים של מכללת ****, נציג משרד הבריאות ב**** ויו"ר עמותת ****, לשיקום נכי נפש, הלומי קרב ונערות בסיכון.

הוא הביע צער עמוק בשמו ובשם המשפחה על המקרה והרצח, בפרט כאנשים שעוסקים בשיקום ועוזרים לנערות בסיכון. משפחתו תמיד עמדה על עזרה לזולת. הקימה ע"ש סב המשפחה, מערך גדול לשיקום נפגעי נפש ולפני 8 שנים הקימו מעון נעול ראשון במגזר הערבי, לנערות בסיכון. בין המנהלים נמצאים הוריו של הנאשם. אמו מנהלת את ההוסטלים ואחראית על 14 מנהלים ואביו עזב את עסקו ועבר לנהל את המפעל השיקומי, המוצלח ביותר במדינה. המקרה שינה את חיי כל המשפחה.

הנאשם גדל במשפחה המורחבת ובין המטופלים והנכים בהוסטל. הנאשם עבד ועזר מאוד בהוסטל. העד לא יודע מה עשה הנאשם בדיוק, אך עשה זאת בטמטום.

י' ס' אמו של הנאשם. הנאשם הבכור מבין 4 ילדים, הצעירה בת 7. הנאשם התחלק עמה באחריות בגידול אחיו הצעירים וגם תמך בה בעבודה ובלמודים. הוא סייע תמיד לכל מי שביקש. הנאשם רצה ללמוד רפואה ונסע לחו"ל לצורך כך, אך החליט לוותר, כי לא רצה להיות רחוק מהמשפחה. לכן החליט ללמוד ראיית חשבון בארץ.

לנאשם היה קושי לבטא רגשות. לאחר האירוע, ולפני שהנאשם נעצר, הוא היה נסער ובמצב קשה, היא אף פנתה להתייעץ עם פסיכיאטר, אך לא הצליחה להבין במה מדובר ולעזור לו.

הנאשם נהג לקנות ממתקים לילדים של נשים מוכות שהתארחו בביתם, שילם ממשכורתו עבור כלב חולה, ליווה את הוריו במשך שנים רבות בעבודה ועזר רבות.

האם פנתה לבנה ואמרה כי ימשיך להיות בנה "היקר", אך החוטא משלם. היא ציינה שלא ראתה סימנים מוקדמים אצל בנה, במשך 22 שנה אפילו דוח תנועה לא היה לו. הבנות הצעירות מתגעגעות אליו. היא איחלה לנאשם שיהיה חזק ומחוזק, נתמך ותומך.

כמו כן הוגשו מכתב ממושרד הבריאות, בו צוין שהנאשם שימש בתפקידים שונים במפעל מוגן סארב וכי היה עובד מסור ואחראי; מכתב שהופנה לנאשם מעובדי עמותת סארב; גיליון הציונים של הנאשם ב-3 קורסים שסיים במסגרת לימודי מדעי החברה, באוניברסיטה הפתוחה.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה הפנתה את הזרקור לעבר המנוחה, צעירה בת 26 אם לשני ילדים קטנים בגיל הגן, שנרצחה באמצע היום, בלב הכפר. היא הציגה קטע מסרטון שצולם בקופ"ח (ת/19). שם צולמו, המנוחה יושבת בקופ"ח, 20 דקות לפני הרצח והנאשם נכנס, מדבר בטלפון ועוזב. הנאשם היה במרחק נגיעה ממנה, כשהוא ידע בבירור, שע' הולך להמיתה, כשתצא מקופ"ח.

לדבריה, דווקא מאדם כמו הנאשם, היינו מצפים שיציל את המנוחה. הנאשם היה יכול להזהיר את המנוחה, היו לו 20 דקות שלמות עד הרצח, אך הוא זיהה את המנוחה והודיע לע'. זיהוי הנאשם את המנוחה בקופ"ח, שווה ערך ללחיצה על ההדק. ללא פעולות הנאשם, האישה הצעירה הייתה ממשיכה בחייה. כל "חטאה" היה, שרצתה לגדל את ילדיה הקטנים ללא אלימות ומרות משפחת בעלה. עוד הקרינה הפרקליטה בפנינו את השניות האחרונות בחיי המנוחה, הולכת לתומה ברחוב ושתי יריות פוגעות בצווארה ובליבה (ת/10).

ב"כ המאשימה טענה שמדובר באירוע מתמשך ולא ספונטני וכי הנאשם נכנס אליו בידיעה שמדובר באירוע אליים. בהמשך, הנאשם ידע שיהיה רצח והיה אדיש ופיזי לחיי המנוחה.

ב"כ המאשימה הגישה פסיקה במסגרתה הוטלו עונשי מאסר של 20 שנה באירועי הריגה/ דקירה ספונטניים וטענה כי מדובר באדישות פושעת וחמורה וראוי לאמץ בעניינו של הנאשם את הרף הגבוה, של 20 שנות מאסר בפועל. משפנינו לסנגורים, שיתייחסו לכוונתנו לשקול לפסוק פיצויים לטובת ילדי המנוחה, הבהירה ב"כ המאשימה שלא עשתה כן, בנסיבות מקרה זה, כיוון שהקטינים במשמורת משפחת בעלה של המנוחה.

ב"כ הנאשם, עו"ד סבן הדגיש שהנאשם היה במועד ביצוע העבירה בן 21 ו-9 חודשים וכי כיום הוא בן 23 ושלושה חודשים. לדבריו הסדר הטיעון נעשה לאחר ניהול הגנה בצורה עניינית ונקודתית והכל בתיאום עם הנאשם ומשפחתו. עוד טען שהנאשם לא ידע עד דקות ספורות לפני הרצח, מה התוכניות האמיתיות של הרוצח ע'. הנאשם הסביר בעדותו בביהמ"ש, מה היה יחסו לאותה חטיפה והחזרה למשפחת הבעל, כפי שזה מתפרש וקיים במגזר הערבי וכי יש הרואים בכך מעשה טוב של איחוד משפחות.

הנאשם הכניס עצמו למצב "שהיה גדול ממנו עשרות מונים". ברגע שנכנס אליו, לא ידע איך לצאת ממנו. ברור אמנם שהפחד שלו, האמיתי, שאחיותיו או מי ממשפחתו ייפגע, אינו סייג לאחריותו, אך משליך על מידת אשמו ועל רף הענישה. הנאשם חשש מדמויות בעולם התחתון ששמותיהם הושמעו עובר לאירועים. הנאשם לא קיבל ולו אגורה שחוקה עבור חלקו. הוא לא היה המתכנן או היוזם של האירוע שהוביל למותה של המנוחה ונשאב לאותה סיטואציה. ביהמ"ש יכול היה להתרשם מהנאשם עצמו ומעדי האופי. המשפחה והנאשם חיוביים ויש ליתן לכך משקל בגזה"ד.

אלמלא האירוע היו לנאשם תוכניות גדולות ונכון לו עתיד טוב. הסנגור ביקש כי נמליץ לרשויות שב"ס לשלבו באגף נקי מסמים ובהליכים של שיקום.

סנגורו של הנאשם, עו"ד מרוז, חזר והדגיש כי מדובר במסייע יוצא דופן, שכן לא קיבל תמורה ואין לו מניע וכי רק ברגע האחרון הבין שמבקשים להמית את המנוחה, כשהמבצע הרכיב את משתיק הקול על האקדח. מדובר בבחור מבית טוב, משפחה נפלאה, שלא שייך לעולם העברייני.

הנאשם שיתף פעולה מהרגע הראשון ואלמלא הוא, לא היה מפוענח התיק נגד הרוצח והמסייע השני. עוד הדגיש כי הנאשם יושב בתא הפרדה, הוא מאוים בגלל שהפליל את האחרים.

הנאשם קיבל אחריות והצטער בכנות על חלקו, כבר משלב ראשון. מדובר באדם חיובי שלא היינו חושבים שישב בבית סוהר, אדם שיכול להועיל לחברה. אמנם יישב בכלא בגלל המעשה החמור שעשה, אך הסנגור עתר ליתן לו אופק ולהענישו בהתאם לרף התחתון.

הסנגורים הגישו פס"ד במסגרתם הוטלו עונשים קלים אף יותר מהרף המוסכם.

הסנגורים הסכימו שייפסקו פיצויים, אך לטעמם יש מקום להורות על תשלומם לאבי המנוחה, על מנת שלא תזכה בהם משפחת בעלה.

הנאשם "בדברו האחרון" אמר, כי אם היה יכול להתחלף עם המנוחה, היה מוכן לעשות זאת. קשה לו שבעקבות מעשיו, אישה חפה מפשע נרצחה וילדיה נשארו יתומים. הוא מבקש סליחה ממנה, ממשפחתה וממשפחתו, שפגע גם בהם. במשטרה סיפר את האמת, על אף שבכך סיכן עצמו ואת משפחתו מול העבריינים.

הוא מתחרט. היום יושב בבית סוהר במקום באוניברסיטה. מגיע לו עונש על כך שהיה שם והיא מתה.

דיון

מדובר באירוע מזעזע. בחור צעיר, משכיל, ממשפחה נורמטיבית, מכובדת ותורמת לחברה, חובר לרוצח מצויד באקדח עם משתיק קול, מסיע אותו, מצביע לו על מקום הימצאה של המנוחה, מזהה אותה ומדווח לרוצח, כשהוא יודע שהרוצח עומד לרצוח אותה.

כך אישה צעירה, בת 26, אם לשני ילדים קטינים, על לא עוול בכפה, סיימה את חייה במחי שתי יריות, הישר לצווארה וליבה. לאחר הרצח, אף מילט הנאשם את הרוצח ברכבו מהמקום.

מדובר באירוע מתמשך, כמפורט לעיל בעובדות כתב האישום, שכלל נשיאת נשק ואיום בחטיפה ושיאו באותו בוקר נמהר, בו היו לנאשם, לאחר שכבר הבין כי הרוצח, ע' מבקש את נפשה של המנוחה, כ- 20 דקות לפחות, כדי להימנע מזיהוי המתלוננת, כדי להזעיק עזרה או להזהירה- אך הנאשם בחר להודיע לרוצח בטלפון על מקום הימצאה, לזהותה ולגרום למותה.

במעשיו פגע הנאשם בערך החברתי החשוב ביותר, "קדושת החיים" ושמירתם.

עם זאת, לנאשם לא היה מניע, לא רצה במות המנוחה ולא קיבל שום תמורה עבור חלקו. הוא הושפע מבן דודו ב' ומרוצח, שאפשר שאכן חשש מפניו. הנאשם לא תכנן את האירוע, לא הביא את הנשק, לא החזיק ולא ירה בנשק. מתחם הענישה שנקבע בהסדר בין הצדדים, בין 15 ל- 20 שנים, הכולל את שתי העבירות בהן הורשע הנאשם, מקובל אף עלינו. לא ראינו נימוק המצדיק לסטות ממתחם זה.

בקביעת העונש בתוך המתחם, שקלנו לזכות הנאשם את עברו הנקי, גילו הצעיר, סגולותיו האישיות והמשפחתיות, כפי שעלה מהעדויות ששמענו, שיתוף הפעולה שלו עוד בחקירתו במשטרה, באופן ניהול ההליך ובהודייתו בעובדות כתב האישום המתוקן. עוד שקלנו את הפגיעה בו, לרבות עקב כך שהפליל אחרים והפגיעה במשפחתו. כמו כן התרשמנו מחרטתו הכנה ומצער על מעשיו. עוד שקלנו היעדר מסוכנות והעובדה כי לאחר שהנאשם יירצה את עונשו, יש סיכויים טובים לשיקומו באמצעות משפחתו המרשימה ולכך שישב לדרך המועילה, בה התנהל טרם האירוע החמור דנן. לפיכך ראינו לגזור על הנאשם כדלהלן:

18 שנות מאסר. מתוך 16 שנות מאסר בפועל והיתרה על תנאי, לבל יעבור בתוך 3 שנים עבירה מהעבירות בהן הורשע. תקופת המאסר בפועל תימנה מיום מעצרו, 20.6.12.

הנאשם ישלם לכל אחד מילדי המנוחה (2 ילדים), פיצויים בסך 75,000 ₪.

הסכום יופקד באמצעות האפוטרופוס הכללי בחשבון בנק סגור ע"ש הקטינים, שיוחזק בנאמנות על ידי האפוטרופוס הכללי, עד הגיע כל אחד מהם לגיל 21. האפוטרופוס הכללי יהיה רשאי לשחרר לטובת כל אחד מהילדים את סכום הפיצויים בהגיעו לגיל 18, ככל שיסבור כי טובת הילד והיותם עצמאים, מצדיקה זאת.

הפרקליטות תעביר לאפוטרופוס הכללי את פרטיהם וזהותם של הקטינים. ככל הנדרש יוכלו לפנות לביהמ"ש לקבלת צו המופנה למשרד הפנים, למסור את מספרי ת.ז. של הקטינים.

הפרקליטות תוודא מסירת מספרי חשבונות הבנק לצורך הפקדת הפיצויים לביהמ"ש.

סכום הפיצויים יופקד בתוך 30 ימים בקופת ביהמ"ש ומשם יועבר לחשבונות הבנק כאמור לעיל.

ככל שיומצאו מספרי חשבון הבנק לפני התקופה האמורה, המזכירות תודיע לסנגורים, על מנת שהסכומים יופקדו ישירות בחשבונות הבנק ואישור על כך יומצא לביהמ"ש.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ח' טבת תשע"ד, 11 דצמבר 2013, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם וסנגוריו.